וההקדשות שבה יפדו כו': יחת"ר יהיו בה

(קדשי) קדשים קדשי מזבח ימותו קדשי

בדק הבית יפדו ותרומות ירקבו ומעשר שני

וכתבי הקדש יגנזו יר"ש אומר בהמתה ולא

בהמת בכור ומעשר שללה פרט לכסף הקדש

וכסף מעשר אמר מר היו בה (קדשי)

קדשים קדשי מזבח ימותו ואמאי ימותו

ירעו עד שיםתאבו וימכרו ויפלו דמיהן

לנדבה ר' יוחנן אמר ייזבח רשעים תועבה

ר"ל אמר ממון בעלים הוא והכא בקדשים

שחייב באחריותן יור"ש היא דאמר ממון

בעלים הוא הא מדסיפא ר"ש היא רישא

לאו ר"ש בקדשים קלים ואליבא דרבי יוםי

הגלילי ידאמר קדשים קלים ממון בעלים

אבל קדשי קדשים מאי יפדו אַדתני סיפא

קרשי בדק הבית יפדו ליפלוג וליתני בדידה

בר"א בקדשים קלים אבל קדשי קדשים

יפדו כיוז דאיכא חמאת שמתו בעליה

ידלמיתה אזלא לא פסיקא ליה בשלמא ר'

יוחנו לא אמר כר"ל דכתיב זבח רשעים

תועבה אלא ר"ל מ"ם לא אמר כר' יוחנן

אמר לך כי אמרינן זבח רשעים תועבה הני

מילי היכא דאתנהו בעינייהו אבל הכא כיון

ראישתני אישתני: ר"ש אומר ״בהמתך ולא

בהמת בכור ומעשר: במאי עסקינן יאילימא

בתמימין שלל שמים הוא אלא בבעלי מומין

ישללה בינהו אמר רבינא לעולם בבעלי

מומין פומי שנאכל בתורת "בהמתך יצאו אלו

שאין נאכלין בתורת "בהמתך אלא בתורת

בכור ומעשר ידשלל שמים נינהו ופליגא

דשמואל דאמר שמואל הכל קרב והכל

נפדה מאי קאמר ה"ק כל שקרב כשהוא תם ונפדה כשהוא בעל מום משלל אימעים

וכל שקרב כשהוא תם ואינו נפדה כשהוא

בעל מום כגון בכור ומעשר מבהמה נפקא:

תרומות ירקבו: אמר רב חסדא ל"ש אלא

תרומה ביד ישראל אבל תרומה ביד כהז

כיון דממוניה הוא תשרף מתיב רב יוסף

מעשר שני וכתבִי הקדש יגנזו והא מעשר

שני ביד ישראל כתרומה ביד כהן דמי

וקתני יגנזו אלא אי אתמר הכי אתמר אמר

רב חסדא ל"ש אלא תרומה ביד כהן אבל

תרומה ביד ישראל התנתן לכהן שבעיר

אחרת יתנן התם יעיםה של מעשר שני

פמורה מן החלה דברי ר"מ וחכמים ימחייביז

 לעיל מו. [מוספ׳ פי״ד],
[ממולה מ. ע״ש],
[ב״מ נו.], ד) [ב״ק יב: וש"נו. ל) וֹנִי׳ רש"י ירעו וכל"ל], ו) [לפי גירסת רש"י דלעיל ז"ל ירעו], ו) [ל"ל בהמתהו. ה) ותמורה ח. ע"ש], ט) [בתוק' דבכורות דף לא. ד"ה חוץ וכו' משמע דגרסי הכא בסוגיא כמו דסיים הש"ם בממורה ח דמנן כל פסולי המוקדשין נמכרין באטליו חוץ מן הבכור והמעשר ע"ש אבל מפירש"י דהכא ד"ה לעולם בבעלי מומין וכו' מוכח דלה גריס להא דתנן כו' ומשום הכי פירש"י הכא ילאו אלו שיש להם שם לויי ורדינה בתמורה ח. סתמא דש"ם מייתי להא דתנן כל פסולי וכו׳ ולא ס"ל כרבינא בפיי הוה], י) א"ז משנה אלא ברייתא ועיין רש"ל, ד) סוכה לה: פסחים לח. ועי׳ חולין פו: תוס׳ ד״ה תנן התס], () [קידושין כד. וש"נ], מ) [ע" תוס' קידושין נג: ד"ה איהו יתום׳ בכורות ט: ד״ה ותנו ועי׳ היטב תוס׳ סוכה לה. סד״ה לפין, נ) ב״ק פב:, ס ב״מ נג. פסחי׳ לו: מכות יט:, ע) [ויקרא ה], פ) [נ"ל מאין, \$) [נ"ל אדתני], ק) [דברים יג], ר) נ״ל נהרגין, ש) [ע״ל],

תורה אור השלם ו. זַבַח רְשַׁעִים תּוֹעַבָה אַף כִּי בְזִמָּה יִבִיאָנוּ:

2. וכי יָרְבֶּה מִמִּךְּ הַדֵּרֶךְ בִּי לֹא תוּכֵל שְׁאֵתוֹ בִּי יִרחַק מִמְּוֹך הַמְּקוֹם אֲשֶׁר בחר יי אלהיר לשום שְׁמוֹ שָׁם כִּי יְבָרֶרְךְ יְיִּ אֱלֹהֶיף: דברים יד כד אֵלֹהֶיף: מֶלוּיִיף: דבוים יו כו 3. וַיִּשָּׂא מִשְׂאֹת מֵאֵת פָּנְיוֹ אֲלֵהֶם וַתֵּרֶב מַשְּׂאֵת בִּנְיָמִן מִמַשְׂאֹת בֻּלְם בִּנְיָמִן מִמַשְׂאֹת בָּלְם חמש ידות וישתו וישכרו בראשית מג לד

גליון הש"ם גמ' ומי שנאכל בתורת בהמתך. עי' זנחים דף עה ע"ב תוס' ד"ה התפיס:

הגהות הב״ח (מ) גמ' ת"ר היו בה קדשים קדשי מובח כל"ל ותיבת קדשי נמחק: (ב) רש"י ד"ה ואליבא דר' וסי וכו' קדשי קדשים ירעו כנ"ל ותיבת אמאי נמחק:

הנדחת: ופליגא. הא דרבינא אדשמואל דאמר שמואל עלה דהא מילתא דר"ש כי הוה קשיא לן במאי עסקינן הוי מתרץ הכי הכל קרב והכל נפדה: מאי קאמר ה"ק. כל שהוא קרב לגבוה כשהוא תם וכשהוא בעל מום לריך פדייה כגון שאר קדשים קלים חוץ ממעשר

בהמה ובכור הנהו משללה נפקא דאין מחרימין אותם עמה דהואיל ולריכי פדייה במומן שלל שמים קרינן ביה ופליג עליה דת"ק דאמר קדשים קלים ממון בעלים הוא: וכל שקרב כשהוא תם ואינו נפדה כשהוא בעל מוס. אלא נאכל לבעלים כגוו בכור ומעשר ההוא לאו שלל שמים מקרו ואפילו בתמותן ולא מלי למפרך והא בתמותן שלל שמים הוא שהרי נאכל במומו והלכך אלטריך בהמתה למעוטי בכור ומעשר תמימים דמשללה ליכא למעוטינהו והיינו פליגא דאיהו מוקי לה אפילו בתמימים דקסבר בכור ומעשר בעלי מומין בהמתה קרינא ביה ובסייף: מרומה ביד ישראל. שעדיין לא נתנה לכהן דאפילו אותו ישראל רשע הוא תרומה שבידו אינה נשרפת עם שאר שללה דהא לאו דידיה הוא דשמא היה נתנה לכהן לדיק שבחולה לה הלכך אינה נשרפת דהיינו כפקדון דעיר אחרת ואתנהו בגוה דאמר לעילש דמותרין ונהי דבאכילה לא שרינא לה דשמא היה נתנה לכהן רשע שבתוכה הלכך ירקבו. אבל תרומה ביד כהן דממוניה הוא משרף: וקסני יגנוו. אע"ג דממוניה הוא לא אמר תשרף: אלא תרומה ביד כהן. דממוניה הוא ולא מולולינן בה כולי האי הואיל וקדש הוא: לכהן שבעיר אחרת. כלומר לכהן שלא הודח עמהן: אבל בגבולין. שאין לה היתר אכילה אלא בפדייה ד"ה פטורה מן החלה דממון גבוה הוא. ל"א אבל בגבולין דאין לה היתר אכילה בשעת חיוב חלה דהיינו בשעת גלגול העיסה לא קרינא ביה ראשית עריסותיכם (במדבר טו) ואפילו פדאה לאחר מיכן פטור מן החלה: " דברים נאמרו בירושלים. בפ' מרובה (ב"ק פב:) חשיב להו: אלא בעיר אחרת ואסהו לגוה. שהיה אותו מעשר שני של אחד מבני עיר הנדחת והעלו אותו לירושלים קודם שהודחה ואח"כ הודחו אם כן אמאי יגנזו לשתרו נמי באכילה דהא הלטינהו מחיצות דהיינו חומה: אלא לאו בגבולין. ולא מטו ליה וקתני יגמו ואינו יולא לישרף בתמיה: ואם איתא דבגבולין לד״ה ממון גבוה הוא לשתרי נמי באכילה אלא לאו ממון הדיוט הוא ונהי דבשריפה לא משום זילותה: לעולם דעיר הנדחת והסקיה לגוה. ודקאמרת לשתרו נמי באכילה דהא קלטוהו מחילות: הכא במאי עסקינן כשנטמא. דלאו בר אכולי בטומאה הוא דכתיב (דברים כו) לא בערתי ממנו בטמא ולקמן [קיג.] פריך מאי איריא עיר הנדחת אפילו בחולה לה: ואפילו בירושלים. לאחר שנכנס ואע"ג לדרשינן (דברים יד) כי ירחק ממך המקום ולרת הכסף בידך ברחוק מקום אתה פודה ולר ולא בקרוב מקום: וחין שחת חלח חכילה. וה"ק קרח כי ירחק ממך המקום או כי לא תוכל

לאוכלו שנטמא ולרת הכסף בידך: בלקוח. שכבר הוליאה בהולאה לכסף

היו בה קדשי מובה. כגון עולות ואשמות של רשעים בתוכה נהי דלא קרינן בהו את כל בהמתה לפי חרב [דברים יג] דהא לא בהמתה היא אלא בהמת שמים אלא מאיסותא הוא להקריב קרבנות של רשעים הללו

> ל"ג: ר"ש חומר וכו'. לקמן מפרש טעמא: זבה רשעים חועבה. ואפילו דמיהן אסורין: ור"ש הוא דאמר. בהזהב (ב"מ נו:) קדשים שחייב באחריותן ממון בעלים הוא ויש בהם אונאה הלכך לענין עיר הנדחת נמי ממון בעלים הוא ודיינינהו לפי חרב כשאר בהמות שבתוכה והלכך אסורין דמיהן בהנאה והאי דקאמר ימותו ולא אמר שיחרימו אותה עמהם משום כבוד שמים: ואליבא דרבי יוסי הגלילי דאמר. בפ"ק דב"ק (ד' יב:) ומעלה מעל בה'ש לרבות קדשים קלים שהם ממונו והואיל וממונו הם אסורים בהנאה דאפילו דמיהן בהמתם מיקרו אבל קדשי קדשים (כ) אמאי ירעו דהא ודאי הם עלמם אינם קרבים דובח רשעים תועבה אלא ירעו עד שיסתאבו וימכרו ויפלו דמיהם לנדבה : אי הכי טמדתני סיפא וכו'. דקא מפליג בין קדשי מזכח לקדשי בדק הבית: ליפלוג וליתני בדידה. בקדשי מזבח עלמן בין קדשים קלים לקדשי קדשים: דלמיחה אולא. כדאמרינו (תמורה ד' טו.) חמש חטאות מתות: לא פסיקא ליה. למיתני קדשי קדשים דעיר הנדחת ירעו דכיון דמתו להם אותם רשעים אי איכא חטאות שהפרישו בחייהם אזלי למיתה דכל חטאות שמתו בעליהם מתות במסכת הוריות (ד' ו.) מפרש טעמא אבל שאר קדשי קדשים כגון אשמות שמתו בעליהם ירעו: דאימנהו בעינייהו. דהן עלמן ודחי חינן קרבים משום זבח רשעים תועבה: חבל הכח. דאיכא למימר ירעו ויפלו דמיהם לנדבה: **כיון דאישמני**. ליכא הכא זבח רשעים תועבה: ולא בהמת בכור ומעשר. שאם היו בה בכורות או מעשר בהמה שהוא של ישראל וחלבו ודמו קרב אין מחרימין אותו עמה דלח מיקרי בהמתה: שלל שמים הוא. ומשללה ש נפקא: אלא בבעלי מומים. שאין בהם חלק לגבוה אלא נאכלין לבעלים שללה נינהו אמאי אין מחרימין אותן עמה: לעולם בבעלי מומין. ואפ״ה אין יי נשרפין עמה דדרשינן לקרא הכי בהמתה למי שנאכל לבעלים בתורת בהמתם יצאו אלו שיש להם שם לווי שאין נאכלים בתורת בהמתם שאין אומרין בהמת עיר הנדחת אלא

אמר רב חסדא מחלוקת יבמעשר שני בירושלים דר"מ סבר סמעשר שני ממון בהמת בכור ומעשר של עיר גבוה הוא ורבגן סברי ממון הדיום הוא אבל יבגבולין דברי הכל פמור מתיב רב יוסף מעשר שני וכתבי הקדש יגנזו במאי ייברולין דברי הכל עסקינן אילימא בירושלים מי הויא עיר הנדחת והתניא יעשרה דברים נאמרו בִירוֹשלִים ווִו אחת מהן יאינה נעשית עיר הנדחת ואלא בעיר אחרת ואסקוהו לגוה הא קלטוהו מחיצות אלא לאו בגבולין וקתני יגנזו לא לעולם דעיר אחרת ואסקוהו לגוה והכא במאי עסקיגְן שנטמא וְלפּרקיהָ º ְדא״ר אלִעזר ־מניין למעשר שני שנטמא שפודין אותו אפילו בירושלים ת"ל ילא תוכל שאתו ואין שאת אלא אכילה שנאמר נושא משאת מאת פניו הכא במאי עסקינן בלקוח

מעשר ונתנוהו ביין ושכר ובשר ונטמא אותו לקוח דההוא לית ליה פדייה וכי קאמר ר"א במע"ש גופיה שהעלה פירות מע"ש לירושלים ונטמאו". וליפרקיה

שהודחו הלכך ימותו כונסין אותן לכיפה ומאכילין אותן שעורין עד

שכריסן נבקעת דאפילו דמיהם אסור כדלקמן: שנאמר כליל לה' אלהיך

נה א ב מיי' פ"ד מהל' עכו"ס הלכה יג [יד] סמג עשין טו: ג ומיי' פ"ד מהל' פסולי

ג [תי" פידי מיאל פסולי המוקדשין הל' א]: ד ה מיי׳ פ"ד מהל' עכו"ס הלכה יג [יד] סמג עשין טו: גו ו ז מיי' פ"ו מהלי בכורים הלכה ד:

בכורים הנכה .. נו ח מיי פ״ז מהלי בית הבחירה הלכה יד ופ״ד מהל' עכו"ס הלכה ד: בח ט מיי' פ"ב מהל' הלכה ח סמג לאוין קלו:

מוסף רש"י

היו בה קדשים. צעיר הנדחת, אינן נשרפין עם שללה, דכתיב שללה ולא שלל שמים, ומיהו מיקרב לא קרבי משום דכתיב זבח קרכ משנים חועבה, ואם קדשי מזבח הן ואפילו עולות ושלמים, נדבה ימוחו. ושלמים, נדבה ימוחו. קדשי בדק הבית יפדו. כשאר בדק הבית והפודה אותם יאכלם שהרי לא נאסרו, דלאו דידהו הוו הנדחת כתיב ואת בהמתה לפי חרב. בהמתה לגבוה חלק בה (תמורה ח.) וכסף מעשר. ואליכא דמ"ד מעשר שני ממון גכוה שחייב באחריותן. אמר הרי עלי עולה (ב"מ נו:). פטורה מן החלה. דכתינ עריסותיכם והאי דגבוה סיא, ואע"ג דאיכא היתר אכילה, כיון דלית בה דין שאר ממון לאו דידיה הוא שמר ממון מור לידים סומ (סוכה לה.)**. שפודין אותו** אפילו בירושלים. שלין . מעשר טהור נפדה שם. לנפשר שאור נפידה שט, דכתיב כי ירחק ממך וגו' ונתת בכסף, ולא כשהיה ומת בכסף, ונח כססים בירושלים (ב"מ נג:). ואין שאת אלא אכילה. כשלה מוכל לחוכלו, כגון זה שנומל, ונתת בכסף שנשמל, ונתת בכסף (פסחים לו:) והכי קלמר קרא כי ירחק ממך, שיהא מעשר טהור חוץ לירושלים, או אפילו הוא בירושלים אלא שאי אתה יכול לאוכלו שנטמא, ונתת בכסף מכוח